

ХИТРЕЦИ

Живѣли нѣкога трима хитреци и тримата голѣми лѣжци. Тръгнали тѣ да ходятъ по свѣта, да лѣжатъ хората и съ лѣжа и хитростъ да се прехранватъ.

Отишли въ едно село. Единиятъ отъ тѣхъ се от-
правиль къмъ кръчмата.

— Отъ де си, байчо? Какъвъ си? — запитали го селянитѣ.

— Азъ, братя, съмъ градинарь, — захваналъ той, — въ моята градина растятъ такива зеленчуци, каквито вие нито сте виждали, нито сте сънували. Миналата година израстна една зелка колкото кѣща голѣма.

— Нищо не струва твоятъ занаятъ, — рекли селянитѣ. — Преди година бѣше дошълъ при насъ единъ казанджия, който се хвалѣше, че може да направи казанъ колкото черква голѣмъ.

— А, тѣй ли? — зарадва се лѣжецътъ. — Ами че азъ съмъ сѣщия казанджия. Добре, че ви намѣрихъ, да ми бждете свидетели, защото, на когото кажа, никой ме не вѣрва. Мене дѣдо ми ме научи на този занаятъ. Той правѣ-

ше казанитѣ, въ които варятъ чорба на царската войска. Азъ изкамъ да го надмина и направя по-голѣмъ казанъ отъ него.

— Дръжте го, бре! — извикали селянитѣ и скокнали. — Тогава ти събра лани менцитѣ на женитѣ ни и забѣгна съ тѣхъ. Щомъ си ти сѣщиятъ, плащай сега.

Уловили го и почнали да го налагатъ добре. Двата му другари, току-що влизали въ кръчмата, като видѣли каква беда е сполетѣла другаря имъ, плюли си на петитѣ и димъ да ги нѣма.

